

Dne 13.4.2010 byla na internetu zveřejněna „Reakce pana Zdeňka Rajmonta na dopis pana Poura“, týkající se okolností kolem sošky koně, o níž se mezi mladými jezdci soutěžilo od roku 1970 v memoriálu olympijského vítěze Františka Ventury.

Zmíněná „reakce pana Rajmonta“ obsahuje tolik nepřesností, že jsem se rozhodl vstoupit do celé věci ještě jednou, abych vše, buď chybné nebo dokonce panem Rajmontem pouze smyšlené uvedl na správnou míru a pokusil se ukončit dle mého nedůstojnou tahanici o věc, která si takové zacházení nezaslouží, zejména pro účel kterému od začátku sloužila – totiž k trvalé vzpomínce spojené s úctou člověku, který na olympiádě v Amsterdamu dokázal zvítězit ve skoku s koněm Eliot a který pak čtyřicet let byl vlastním lidem přehlížen a ponechán bez jakékoli významnější pomoci či podpory.

Tak tedy slyšte, hlavně Vy pane Rajmonte :

- František Ventura se nikdy nestal plukovníkem, dosáhl v.v. hodnosti podplukovníka.
- Píšete, že v roce 1975 při příležitosti otevírání nových stájí jste do Hradce Králové plk. Venturu pozvali na besedu. To určitě je nějaký Váš omyl, protože pan pplk. Ventura zemřel již v roce 1969.
- V roce 1968 byl panu Venturovi udělen titul zasloužilý mistr sportu **díky iniciativě členů ústřední jezdecké komise Juveny**, která tehdy společně s dalšími deseti organizacemi mládeže vznikla s názvem Juvena – svaz mládeže českomoravského venkova. Sdružení jezdeckých klubů mládeže mělo v Juveně autonomní pozici, což znamenalo nezávislé samostatné řízení, zaměřené na organizování výcviku jezdců a práce s koněm. Právě v souvislosti s tímto zaměřením JKM vyšel z řad členů zmíněné ústřední jezdecké komise podnět k tomu, aby panu Venturovi byl udělen titul zasloužilý mistr sportu. Pan Ventura pak jednou přišel do naší schůze a poděkoval za to, že jsme si jako jediní na něj vzpomněli a současně nám předal darem sošku koně, kterou mu jako olympijskému vítězi v roce 1928 při dekorování předala královna Vilemína. Svůj dar doprovodil slovy : „Využití je zcela Vaše věc“. Když pak nečekaně krátce na to zemřel, byli všichni členové zajedno v tom, že sošku použijeme jako věčně putovní cenu soutěže mladých jezdců v memoriálu tohoto našeho dosud nepřekonaného jezdce.

Hned v roce 1970 se konal 1.ročník, do roku 1989 – pokud vím – bylo dvacet ročníků, během nichž měl sošku vítěz ve svém držení vždy do příštího ročníku. Pak byla menší pauza a pokračovalo se v roce 1991, kdy začal jako pořadatel memoriálu fungovat Hradecký jezdecký klub, v jehož kanceláři se soška najednou objevila. (Že to zařídil pan Rajmont z vlastní iniciativy způsobem jak líčí ve svém vyjádření k dopisu pana Poura, nikdo tehdy nevěděl).

Já naopak jsem byl začátkem ledna 1990 iniciátorem svolání zástupců všech jezdeckých oddílů v kraji, a to jak dosavadního SSM, tak ČSTV do Hradce Králové, na kterém si přítomní zvolili nový společný výbor složený polovinou ze zástupců oddílů ČSTV a polovinou ze zástupců jezdeckých klubů – nový výbor měl 10 členů. Pokud se dobře pamatuji, pan Rajmont členem tohoto výboru nebyl, stal se však o něco později sekretářem Okresního či snad Krajského výboru ČSTV a zřejmě jako takový podnikl pátrání po sošce koně, o kterém píše ve své „reakci“.

Domnívám se, že pokud následkem změněných společenských poměrů měl někdo rozhodnout o tom co bude dále s darem Ventury, měl o tom rozhodnout nově ustavený výbor a nikoliv pouze pan Rajmont, který mimochodem jako sekretář ČSTV zapsal sošku do jeho inventáře, z čehož do dneška plynou nejasnosti, kdo je nebo není oprávněn se o sošku starat.

- Pan Rajmont dále ve své „reakci“ uvádí čiré výmysly o tom, jak dal udělat štítky se jménem vítěze a které sám připevňoval na podstavec trofeje. Pozapomněl však, že soška původně žádný podstavec neměla, že podstavec k sošce přibyl až po revoluci, že to nebyl on, kdo požádal řezbáře Slavomíra Marka z Nového Města nad Metují, aby důstojný podstavec zhotovil a že to rovněž nebyl on, kdo jednotlivé štítky na podstavec každý rok připevňoval.
- Pan Rajmont se také nepamatuje, že jsem se závodů, na kterých se jel memoriál Ventury vždy zúčastnil nejen jako divák, ale také co by každoroční dost štědrý donátor této soutěže.
- Konečně nutno dodat, že poslední soutěž se nekonala v roce 1996 ale až o něco později : ročník 1996 – Chýle Jan, Zákupy, ročník 1997 – Luža Jiří, Plzeň, ročník 1998 – Švarc Václav, Rádlo.

Ze všeho co uvádím výše, plyne jediné. Zapsání sošky koně darované panem Venturou do majetku ČSTV, potažmo ČJF, které zařídil o své újmě pan Rajmont, je celé zmatečné, proto neúčinné a proto jsem se o sošku dosud staral já, aniž bych **kdykoliv slovem naznačil, že si na ni dělám nějaké právo.** Můj zájem má původ v tom, že jsem pravděpodobně posledním žijícím člověkem, který od pana Ventury dar spolu s ostatními přítomnými přijímal. Proto se mi dosavadní jednání činitelů ČJF hrubě nelíbí a jen si přeji, aby památka Ventury zůstala nepošpiněná.

Na úplný závěr ještě musím dodat, že s myšlenkou umístit sošku do muzea ve Slatiňanech jsem přišel já a nikoliv pan Ing. Pecháček, který pouze se mnou souhlasil, což je opět panem Rajmontem tlumočeno v rozporu s pravdou. Jsem přesvědčen, že by záležitost případu „dar Ventury“ měla být posouzena bez emocí, s rozmyslem a po slyšení těch, jichž se především týká.